

УДК 330.341.1:338.45(477)

Драчук Ю. З.
Трушкіна Н. В.

Інститут економіки промисловості
Національної академії наук України

ЩОДО ВДОСКОНАЛЕННЯ ІНСТИТУЦІЙНИХ ЗАСАД ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПРОМИСЛОВОГО ВИРОБНИЦТВА

Дослідження виконано в рамках наукового проекту Інституту економіки промисловості НАН України «Модернізація гірничодобувної промисловості України» (№ держреєстрації 0113U004370).

Визначено напрями вдосконалення інституційних засад державного регулювання модернізації промислового виробництва у контексті структурних трансформацій.

Ключові слова: модернізація, промислове виробництво, державне регулювання, інституційні засади.

Постановка проблеми. Дослідження проблеми вдосконалення інституційних засад державного регулювання модернізації промислового виробництва у контексті структурних трансформацій стає актуальним і своєчасним. Це обумовлено ставленням до вирішення цієї проблеми, відзначеному у наступних положеннях і думках науковців, а саме:

- «дієвим інструментом економічних реформ і механізмом, що забезпечить післякризове відновлення на якісній основі, є модернізація промислового сектору як основи економічного зростання», як зазначено у Щорічному Посланні Президента України до Верховної Ради України «Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році» [1, с. 41];

- однак «в Україні в основному вичерпані можливості інерційного зростання, що підтверджено зниженням зовнішнього попиту та збільшенням обсягу імпорту товарів. Це спричинено глибокими структурними диспропорціями – значна частка виробництва є технічно та технологічно відсталою з високим ступенем зношеності основних фондів, низьким рівнем використання виробничих потужностей, високою енерго- та ресурсоемністю, відсутністю або низьким рівнем впровадження інновацій. При цьому не використовується значна частина науково-технічного потенціалу», про що йдеться у Державній програмі активізації розвитку економіки на 2013-2014 роки, затвердженою Постановою Кабінету Міністрів України від 27.02.2013 р. № 187 [2];

- за оцінками експертів «...частка України на ринку високотехнологічної продукції становить приблизно 0,1%. Наукоємність промислового виробництва в Україні, яка наприкінці 1990-х років складала біля 3%, зараз не перевищує 1%, що у десятки разів менше за світовий рівень» [3, с. 17];

- в Україні загальний обсяг фінансування наукової та науково-технічної діяльності у розрахунку на одного наукового працівника, як відзначає відомий український вчений-політик, «приблизно у 6 разів нижчий, ніж у

США та Німеччині, у 5 разів – Японії та у 1,3 рази – Росії. Фінансування науки (у % ВВП) упродовж 2000-2011 рр. знизилось з 1,16% до 0,73%. Недостатній обсяг фінансування наукової та науково-технічної діяльності за рахунок держбюджету унеможлиблює реалізацію державних цільових програм» [4];

- «незатребуваність інноваційної продукції породжує відповідну незатребуваність нових знань, що виступатиме чинником стримування зростання вартості трудових ресурсів і відповідного розширення за рахунок цього внутрішнього споживчого попиту та додаткового чинника стимулювання виробництва» [5, с. 9];

- «...наразі в Україні не існує дієвого механізму забезпечення впровадження завершених науково-технічних розробок і технологій, що виконуються за рахунок бюджетних коштів, у промислове виробництво» [3, с. 18].

Таким чином, структурна модернізація та трансформація промисловості, підвищення рівня конкурентоспроможності вітчизняної продукції на ринках і забезпечення стабільного економічного зростання потребують суттєвого посилення взаємозв'язку елементів інноваційного процесу на основі вдосконалення інституційних засад державного регулювання реального сектору економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам інноваційного розвитку промислового виробництва присвячено роботи вчених О. Амоші, І. Булеєва, І. Вініченка, В. Вишневецького, А. Воронкової, В. Гейця, Т. Гринька, В. Дементьєва, В. Заруби, А. Землянкіна, Н. Ілляшенка, А. Кабанова, Ю. Кіндзерського, О. Лапко, Л. Мельника, П. Перерви, Л. Рассуждай, І. Решетнікової, Л. Стариченка, Д. Череватського, Н. Чухрай, Л. Федулової, Н. Щепкіної та ін. Дослідження провідних учених стають науковим підґрунтям для розробки пропозицій щодо вдосконалення інституційних засад державного регулювання модернізації промисловості, необхідність пошуку якого розглядається в даній роботі.

Вченими ряду наукових шкіл значну увагу приділено розробці пропозицій щодо вдосконалення правового, організаційно-економічного та соціального забезпечення інноваційного розвитку промисловості. Запропоновано заходи з техніко-технологічної модернізації, трансформації, реформування та реструктуризації промислового комплексу; удосконалення фінансового та кадрового забезпечення інноваційного розвитку промисловості; економічних механізмів стимулювання інноваційної діяльності; формування інноваційної інфраструктури та промислових структур на основі кластерного підходу тощо.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. На основі узагальнення різних підходів вчених та результатів проведеного дослідження виявлено, що на даному етапі актуалізується проблема визначення інституційних передумов модернізації промислового виробництва.

Мета статті. Головною метою роботи є систематизація складових інституціонального забезпечення інноваційного розвитку промисловості та визначення напрямів удосконалення інституційних засад державного регулювання модернізації промислового виробництва у контексті структурних трансформацій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Одним з пріоритетних завдань модернізації національної інноваційної системи визначено «створення сприятливих інституційних та економічних умов для прискореного розвитку інновацій і сучасних наукоємних виробництв...» [1, с. 173].

У Державній програмі активізації розвитку економіки на 2013-2014 роки підтверджено «необхідність модернізації виробництва та структурної перебудови економіки потребує створення умов для акумулювання інвестиційних ресурсів і посилення інвестиційного потенціалу економіки» [2].

До завдань державної економічної політики відноситься реалізація інвестиційних та інноваційних проєктів; забезпечення комплексної державної підтримки розвитку пріоритетних високотехнологічних галузей; розроблення та впровадження новітніх технологій, спрямованих на розвиток внутрішнього виробництва та інноваційної економіки [2], а «...забезпечення стійких тенденцій розвитку вітчизняного зовнішнього сектору потребує залучення в Україну інноваційних технологій» [6, с. 64], де «...При удачной институциональной инновации за относительно короткий период происходит позитивная адаптация института к институциональной и культурной среде...» [7, с. 13]. А «формирование инновационной экономики предполагает создание таких институциональных условий, при которых именно инновации выступают основным источником максимизации индивидуального дохода собственника» [8, с. 19].

На основі аналізу та узагальнення існуючих підходів наукових шкіл систематизовано складові інституціонального механізму державного регулювання інноваційного розвитку промислового комплексу, до яких віднесено:

інституційно-правовий механізм – у нормативно-правовому забезпеченні інноваційного розвитку промисловості;

організаційно-економічний механізм – механізм державно-приватного партнерства для техніко-технологічної модернізації, трансформації, реформування та реструктуризації промислового комплексу; фінансове, кадрове та маркетингове забезпечення інноваційного розвитку промисловості; економічні механізми стимулювання інноваційної діяльності; формування інноваційної інфраструктури та промислових структур на основі кластерного підходу (рис. 1).

Зміст інституційно-правового механізму державного регулювання інноваційного розвитку промислового сектору в країні, що полягає в законодавчому та нормативно-правовому забезпеченні модернізації промисловості, розглянуто на основі узагальнень думок дослідників:

удосконалення та розвитку законодавства, що регулює інноваційну діяльність [9, с. 227];

«активизации законодательной работы по правовому обеспечению инновационной деятельности, защите интеллектуальной собственности» [10, с. 55];

створенні Національної ради з питань науки і технологій як єдиного державного експертно-прогнозного органу для оцінки перспектив науково-технологічного розвитку, визначення його пріоритетів, формування відповідної інноваційно-технологічної політики і координації діяльності органів державного управління з її реалізації [11, с. 37];

Рис. 1. Структура інституціонального механізму державного регулювання модернізації вітчизняної промисловості

формуванні у складі Національної ради з питань науки і технологій єдиного державного банку науково-технічних розробок та ідей [11, с. 37];

структуруванні системи публічного управління інноваційною сферою за функціональним принципом і законодавче закріплення її організаційної структури [12];

створенні при Президентові України дорадчого органу для сприяння формуванню та реалізації єдиної державної інноваційної політики [12].

На думку авторів, нормативно-правове забезпечення модернізації вугільної промисловості полягає у визначенні сукупності норм і правил у сфері інноваційної діяльності підприємств, які регламентуються законодавчими, нормативно-правовими, відомчими та галузевими документами.

Головною перешкодою на шляху активізації інноваційних процесів, переходу вітчизняної економіки на інноваційну модель розвитку та ефективної реалізації стратегії у контексті модернізаційних перетворень, як відзначається дослідником, є недостатня дієвість організаційно-економічного механізму управління науково-технічним та інноваційним розвитком. Для формування організаційно-економічного механізму управління техніко-технологічним розвитком підприємства запропоновано використання функціонально-цільової схеми управління підприємством, яка, в свою чергу, включає:

а) функціональну підсистему – планування, організація, мотивація, контроль, регулювання, аналіз та облік;

б) підсистему забезпечення – конкурентоспроможні технології (здатність підприємства до впровадження технологічних інновацій), прогресивне обладнання, резерви виробничих площ та потужностей, нормативне, інформаційне та фінансове забезпечення;

в) цілі підприємства – забезпечення випуску високоякісної та конкурентоспроможної продукції, ефективне використання ресурсів, максимізація прибутку, забезпечення інноваційної діяльності підприємства, підвищення науково-технічного рівня виробництва;

г) організаційно-економічні важелі – прогресивна організаційна структура управління, стимулювання (мотивація) працівників, система амортизації, вибір системи оподаткування [13, с. 118].

Організаційно-економічний механізм інноваційної діяльності визначається як «взаємопов'язана сукупність економічних відносин, принципів, методів і форм організації створення, промислового впровадження та комерціалізації нововведень» [14, с. 91].

Організаційно-економічний механізм інноваційної діяльності підприємства, як зазначається в роботі [15, с. 8], має виконувати функції: забезпечення конкуренції та співпраці між ними у справі використання інноваційного потенціалу при виході з економічної кризи на шлях економічного зростання; забезпечення збалансованості та внутрішньовиробничої пропорційності між структурними ланками виробництва на інноваційній основі; додержання стійких стимулів підприємців, менеджерів, працівників і колективів у створенні якісно нових технологій, форм організації виробництва, маркетингового обслуговування, реалізації творчого потенціалу всіх суб'єктів відтворення; створення рівних економічних умов для реалізації соціально-економічного потенціалу кожної фірми та суб'єкта власності й господарювання в організації ефективного інноваційного процесу.

На основі аналізу результатів досліджень щодо інноваційного розвитку можна стверджувати, що формування та ефективне функціонування організаційно-економічного механізму управління інноваційним розвитком промислового підприємства має ґрунтуватися на принципах: системності; охоплення інноваційними процесами усіх ланок (взаємопов'язаних підсистем) управлінського циклу на підприємстві; цілісності та дотримання єдності системи управління; формування довгострокових засад здійснення інноваційної політики на підприємстві; нормативності та запровадження системи стандартів із застосуванням адекватних економічних санкцій до порушників при невиконанні встановлених вимог; замкненої відповідальності служб підприємства за досягнення кінцевого результату інноваційного розвитку та забезпечення комплексної відповідальності усіх працівників, підрозділів та служб підприємства відповідно до закріплених за ними функцій за організацію всього виробничого процесу, підвищення зацікавленості в ініціативному та точному виконанні закріплених функцій; адекватного й оперативного відображення функціонування механізму та врахування максимальних чинників впливу, які формують кількісні значення проміжних та підсумкових економічних показників інноваційного розвитку підприємства.

За даними дослідників, зміст та структуру організаційно-економічного механізму державного регулювання інноваційного розвитку промисловості розкрито нижче (рис. 2–3, табл. 1–4).

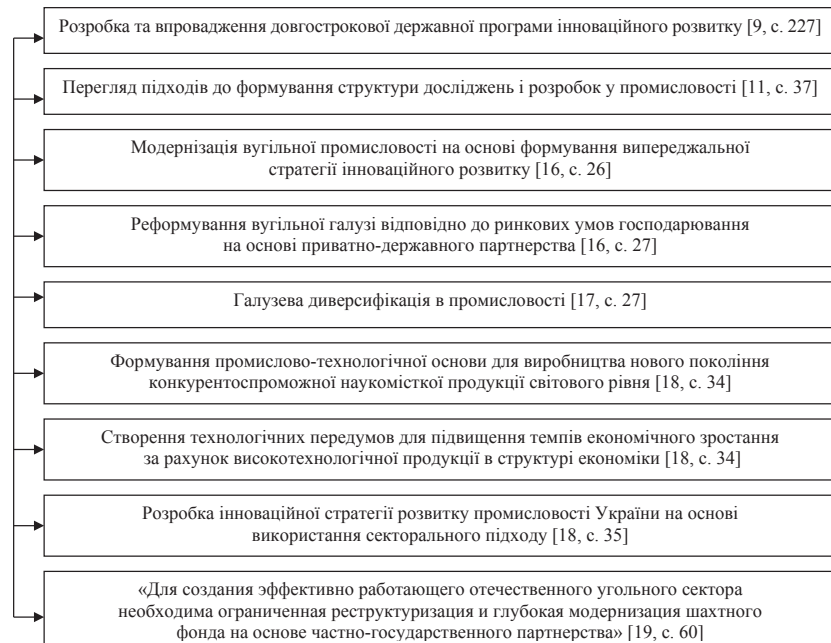

Рис. 2. Складові механізми державно-приватного партнерства

Таблиця 1

Фінансове забезпечення інноваційного розвитку промислового комплексу

Зміст механізму
Пряме фінансування створення нової продукції та технології у рамках державних науково-технічних програм [9, с. 227]
«Обеспечение финансирования науки на уровне не менее 1,7% ВВП» [10, с. 55]
Повне покриття державою витрат на фундаментальні дослідження державних і приватних науково-дослідних установ і суб'єктів виробництва за пріоритетними напрямками на початкових етапах; запровадження змішаного (за участю приватного бізнесу) фінансування прикладних досліджень й розробок; надання державного фінансування на прикладні розробки на умовах державного замовлення, конкурсного відбору виконавців та обов'язковості подальшого впровадження цих розробок [11, с. 37]

Одним із шляхів фінансового забезпечення модернізації промислового виробництва є впровадження венчурного фінансування інноваційної діяльності – створення венчурних фондів. Серед джерел залучення інвестицій у вугільну промисловість та інструментів прискорення її інноваційного розвитку може стати лізинг, завдяки різноманітності форм якого підприємства можуть обирати для себе найсприятливіший варіант фінансування освоєння технічних або технологічних інновацій.

Відповідно до виконання Плану заходів щодо реалізації Концепції рефор-

мування системи фінансування та управління науковою і науково-технічною діяльністю на період до 2017 року передбачається якісно новий підхід до фінансування вітчизняної науки. Реалізація Плану спрямована на підвищення ефективності використання державних коштів у сфері наукової та науково-технічної діяльності та на залучення в галузь коштів приватного бізнесу. Планом заходів передбачено введення на конкурсній основі державної грантової підтримки прикладних наукових досліджень, науково-технічних розробок і створення високотехнологічної продукції, а також створення Фонду технологічного розвитку, який надаватиме гранти на конкурсній основі. Крім цього, планується, що бюджетні установи (наукові та вищі навчальні заклади) братимуть участь у створенні господарських товариств. Передбачається участь на пайовій основі з інвестиційними партнерами. Засновники або співзасновники таких господарських товариств матимуть можливість отримувати доходи від розпорядження частками (акціями) у статутних капіталах господарських товариств, а також частини прибутку (дивіденди). Ці кошти можна використовувати на правову охорону інтелектуальної діяльності, виплату винагороди авторам, здійснення діяльності установ [20].

Таблиця 2

Кадрове забезпечення інноваційного розвитку промислового сектору

Зміст механізму
Розробка та реалізація програми підвищення якості освіти, пошуку та підтримки талантів.
Забезпечення суттєвого підвищення якості професійної підготовки кадрів, приведення у відповідність структури підготовки потребам економіки [9, с. 227]
«Ориентация системы образования, повышения квалификации, непрерывной пожизненной подготовки кадров с опережением реального положения в производстве на 3-5 лет на самой современной и совершенной материально-технической, научной, информационной базе».
«Развитие публично-частного сотрудничества и партнерства по вопросам подготовки и повышения квалификации работников [10, с. 55]
Підготовка за державним замовленням менеджерів з комерціалізації наукових розробок. Застосування податкових стимулів до суб'єктів виробництва, що готують кадри для своєї дослідницької діяльності за власний рахунок [11, с. 37]
Кадрове забезпечення високотехнологічних галузей промисловості [18, с. 35]
«Для успешной модернизации шахтного фонда и нового строительства необходимо провести обновление и пополнение специалистами...» [19, с. 60]
Розширення підготовки кадрів вищої кваліфікації [21, с. 185]
«Кадровое обеспечение, подготовка специалистов о разработке и внедрению инноваций» [22, с. 73]

Напрямами кадрового забезпечення інноваційного розвитку промисловості є відновлення матеріально-технічної бази галузевої науки та підготовка наукових кадрів вищої кваліфікації на основі внесення змін до вітчизняного законодавства про перерахування з оподаткованого прибутку частини витрат на відновлення матеріально-технічної бази галузевої науки, збільшення державного замовлення місць в аспірантурі та докторантурі з технічних спеціальностей, а також постійне навчання персоналу з питань пошуку нових ідей, проведення досліджень, швидкого впровадження нових технологій.

До економічних механізмів активізації інноваційних процесів промислового виробництва можна віднести реструктуризацію кредиторської заборгованості до бюджетів і позабюджетних фондів із збільшенням терміну погашення заборгованості, списанням пені, скороченням відсотків за реструктуризацію, частковим або повним відшкодуванням з бюджетних коштів відсотків, які виплачуються за банківськими кредитами.

Таблиця 3

Економічні механізми стимулювання інноваційної діяльності

Зміст механізму
Податкові пільги на доход, отриманий від інноваційної діяльності. Пільговий режим оподаткування витрат на НДДКР. Пільгове кредитування інвестицій в інноваційні процеси [9, с. 227]
«Использование на реализацию инновационных проектов средств пенсионного фонда, страховых компаний». «Стимулирование персонала предприятия вкладывать свои средства в инновационные проекты, гарантируя определенный уровень дивидендов, превышающих уровень инфляции и уровень депозитных вкладов финансовых организаций» [10, с. 55]
Зменшення оподатковуваного прибутку на розмір витрат на НДДКР. Запровадження «плаваючих» ставок податку на прибуток або залежно від розміру витрат суб'єктів на власні НДДКР, на придбання нових технологій та обладнання відносно обсягів реалізованої продукції або залежно від частки інноваційної продукції в загальному обсязі. Звільнення підприємств від сплати ПДВ за продуктами, які є об'єктами інтелектуально власності. Звільнення від митних платежів імпорту обладнання та матеріалів, які використовуються при НДДКР. Надання підприємствам державних безпроцентних позик на придбання та освоєння сертифікованих інноваційних продуктів, безплатних ліцензій на промислове освоєння інтелектуальної власності, яка належить державі та створена за її кошти [11, с. 37]
Внесення змін до Податкового кодексу України, передбачивши зарахування на спеціальний рахунок підприємств, що реалізують інноваційні проекти в межах технопарків, 50% від податку на прибуток. Створення окремої інституції підтримки інноваційних підприємств, що здійснює придбання активів, до 50% від вартості проекту шляхом відкритого конкурсу [12]
Формування удосконаленого механізму довгострокового кредитування реального сектора, основним напрямом вирішення якого є відпрацювання механізму трансформації заощаджень в інвестиції через банки та системи довгострокового кредитування суб'єкта господарювання [21, с. 185]
Застосування механізму «податкових канікул» для стимулювання інноваційної діяльності: податкова підтримка інноваційних підприємств та тимчасове виведення з-під оподаткування прибутку від реалізації інноваційних проектів [23, с. 14]. Застосування зменшених ставок податку на прибуток може бути використано в податковій підтримці інновацій у таких варіантах: зниження ставок податку на прибуток інноваційних підприємств, що виконують НДДКР інноваційного характеру; зменшення ставок оподаткування прибутку, отриманого від реалізації інноваційного проекту; зниження бази оподаткування на суму інноваційних витрат капітального характеру (інвестиційна знижка); скорочення податкових зобов'язань з податку на прибуток (податковий кредит) [23, с. 15]

За пропозицією академіка НАН України В. Семиноженка, «заплановано звільнення від податку на додану вартість операцій з проведення наукових досліджень та виконання науково-технічних розробок за рахунок грантів міжнародних організацій, у тому числі ввезення на територію України безкоштовно наданого ними наукового обладнання. Планується

опрацювати питання про можливість звільнення від податку на додану вартість виконання бюджетними науковими установами та вищими навчальними закладами науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт на основі господарських договорів з вітчизняними замовниками... Для реалізації цих планів необхідно внести зміни до Податкового кодексу України» [4].

Таблиця 4

Формування інноваційної інфраструктури промислового комплексу

Зміст механізму
Створення необхідної інноваційної інфраструктури [9, с. 227]
Розбудова і державна підтримка діяльності суб'єктів інноваційної інфраструктури (технопарків, технополісів, бізнес-інкубаторів, наукоградів, науково-технологічних центрів, фондів венчурного інвестування) [11, с. 37]
Відновлення фінансування заходів, спрямованих на розвиток інноваційної інфраструктури, шляхом передбачення у Державному бюджеті України фінансування заходів Державної цільової економічної програми «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009-2013 роки» [12]
Вдосконалення правової бази та стимулів подальшого розвитку мережі інноваційних структур [21, с. 184]
Створення розвиненої інноваційної інфраструктури, яка включає інноваційні інституції: технологічні та промислові (індустріальні парки), інноваційні центри, бізнес-інкубатори, центри трансферу технологій, центри науково-технічної та економічної інформації, інжинірингові та консалтингові підприємства, центри експертизи та сертифікації [24]

Таким чином, організаційно-економічний механізм управління інноваційним розвитком промислового виробництва слід розглядати як складну систему, ефективне функціонування якої залежить від взаємопов'язаності та взаємоузгодженості всіх підсистем і процесів, що спрямовані на впровадження прогресивної техніки та технології, та який передбачає фінансування, матеріальне і кадрове забезпечення у сфері виробництва, організації праці, маркетингового обслуговування і підпорядкований зниженню витрат виробництва, випередженню у динаміці цього зниження своїх конкурентів.

Важливим елементом внутрішнього організаційно-економічного механізму є ефективна система стимулювання інноваційності підприємств, до якої входять системи заохочення працівників і колективів: системи заробітної плати, премій, соціальних благ.

Висновки і пропозиції. Основним принципом модернізації вітчизняного промислового виробництва є формування інституціонального механізму, який ґрунтується на збалансованому в нерозривній системі використанні та відтворенні ресурсів, забезпечуючи взаємоузгоджений рух відповідно до стратегічних напрямів інноваційного розвитку.

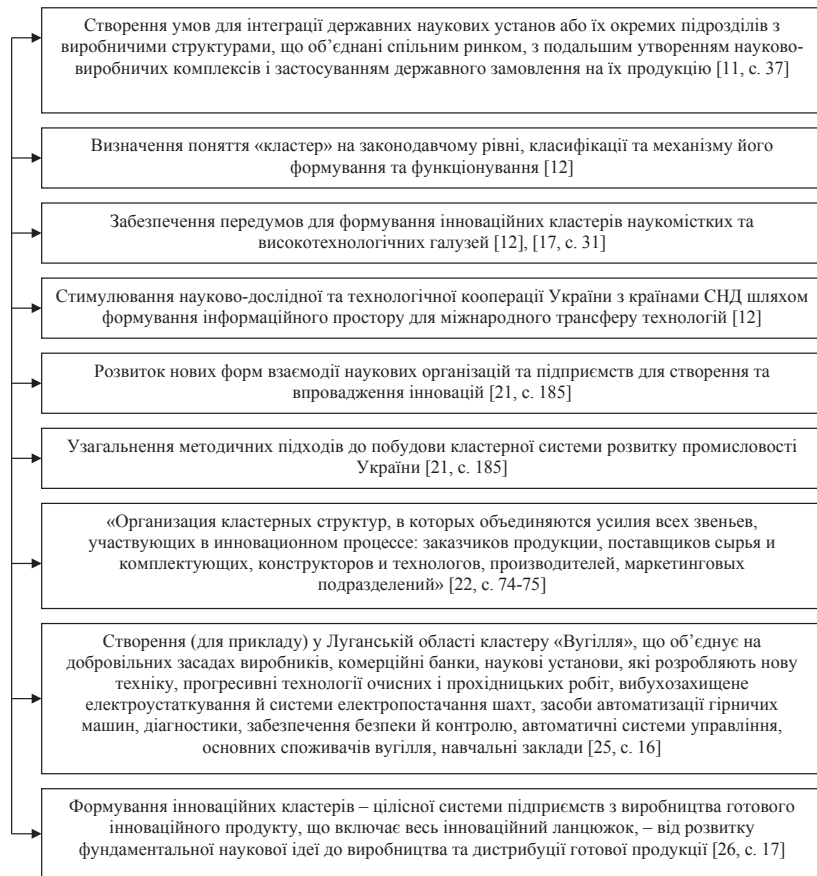

Рис. 3. Створення промислових структур на основі кластерного підходу

Система інноваційної діяльності промислового комплексу в контексті модернізаційних завдань має включати такі елементи: нормативно-правове забезпечення інноваційного розвитку промисловості, обґрунтування пріоритетних напрямів, формування та реалізація інноваційних проектів, прогнозування та стратегічне планування науково-технічного розвитку, створення промислових структур та сучасної інноваційної інфраструктури. Все це має підвищити економічне та фінансове стимулювання інноваційної діяльності промисловості, активізувати реалізацію пріоритетних заходів з модернізації промислового виробництва, посилити наукову та нормативну підтримку вітчизняної інноваційної сфери.

Список літератури:

1. Про внутрішнє та зовнішнє становище України в 2013 році: Щорічне Послання Президента України до Верховної Ради України. – К. : Нац. ін-т стратегічних досліджень, 2013. – 576 с.
2. Державна програма активізації розвитку економіки на 2013–2014 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.02.2013 р. № 187 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id_ – Назва з екрану.

3. Шовкалюк В. С. Інноваційний розвиток України: особливості 2012 року / В. С. Шовкалюк. – С. 14-25 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www1.nas.gov.ua/publications/books/serii/academy/1102010/Documents/2013_7/Nauka_Ukr_V7_4.pdf. – Назва з екрану.
4. Інтерв'ю голови Держінформнауки В. Семиноженка Інформаційному агентстві «Укрінформ» 23.07.2013 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=246545320&cat_id=244276512. – Назва з екрану.
5. Кіндзерський Ю. Інституціональні аспекти відтворення у контексті структурних трансформацій / Ю. Кіндзерський // Економіка України. – 2007. – № 2. – С. 4-12.
6. Перспективи економіки України в умовах глобальної макроекономічної нестабільності: аналітична записка / Я. А. Жаліло, Д. С. Покришка, Я. В. Белінська, А. П. Павлюк та інші. – К. : Нац. ін-т стратегічних досліджень, 2013. – 120 с.
7. Полтерович В. М. Современное состояние теории экономических реформ / В. М. Полтерович // Пространственная Экономика. – 2008. – № 2. – С. 6-45.
8. Дементьев В. В. Почему Украина не инновационное государство: институциональный анализ / В. В. Дементьев, В. П. Вишневский // Экономическая теория. – 2011. – № 3. – С. 5-20.
9. Активізація інноваційної діяльності: організаційно-правове та соціально-економічне забезпечення : монографія / О. І. Амоша, В. П. Антонюк, А. І. Землянкін та ін. – Донецьк : Ін-т економіки промисловості НАН України, 2007. – 328 с.
10. Булеев И. П. Некоторые институциональные аспекты инновационного развития экономики Украины / И. П. Булеев // Наукові праці Донецького національного технічного університету. – Сер. Економічна. – Вип. 40-2. – Донецьк : Донецький нац. технічний ун-т, 2011. – С. 52-56.
11. Кіндзерський Ю. В. До засад стратегії та політики розвитку промисловості / Ю. В. Кіндзерський // Економіка України. – 2013. – № 4. – С. 24-43.
12. Скиба М. Щодо першочергових заходів з активізації інноваційної діяльності в Україні: аналітична записка / М. Скиба ; Нац. ін-т стратегічних досліджень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/654>. – Назва з екрану.
13. Шевлюга О. Г. Організаційно-економічний механізм управління техніко-технологічним розвитком підприємства на інноваційній основі / О. Г. Шевлюга // Інноваційна економіка. – 2012. – № 9. – С. 115-119.
14. Тульчинська С. О. Функціонування організаційно-економічного механізму інноваційного процесу / С. О. Тульчинська // Стратегічні пріоритети. – 2008. – № 1 (6). – С. 89-95.
15. Корсікова Н. М. Організаційно-економічний механізм управління інноваційним розвитком підприємства в сучасних умовах / Н. М. Корсікова // Економіка харчової промисловості. – 2009. – № 3. – С. 8-11.
16. Амоша О. І. Стан, основні проблеми і перспективи вугільної промисловості України: наук. доповідь / О. І. Амоша, Л. Л. Стариченко, Д. Ю. Череватський. – Донецьк : Ін-т економіки промисловості НАН України, 2013. – 44 с.
17. Вишневский В. Промышленная политика: теоретический аспект / В. Вишневский // Экономика Украины. – 2012. – № 3. – С. 25-35.
18. Федулова Л. І. Інноваційний вектор розвитку промисловості України / Л. І. Федулова // Економіка України. – 2013. – № 5. – С. 30-37.
19. Звягильский Е. Л. О необходимости широкой модернизации угольной промышленности Украины: науч. докл. / Е. Л. Звягильский, Ю. С. Залознова. – Донецк : Ін-т економіки промисловості НАН України, 2013. – 68 с.
20. Семиноженко В. Буде запроваджено якісно новий підхід фінансування вітчизняної науки / В. Семиноженко [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=246546824. – Назва з екрану.
21. Горник В. Г. Інвестиційно-інноваційний розвиток промисловості: монографія / В. Г. Горник, Н. В. Дацій. – К. : Вид-во Нац. академії державного управління при Президентові України, 2005. – 200 с.
22. Матросова Л. Н. Проблемы инновационного развития экономики / Л. Н. Матросова // Економічний вісник Донбасу. – 2012. – № 2 (28). – С. 72-75.
23. Марченко О. Напрями податкового стимулювання інноваційної діяльності підприємств / О. Марченко, В. Ткаченко // Економіст. – 2013. – № 1. – С. 13-17.
24. Гусев В. О. Императивы и основные направления реструктуризации промышленного комплекса Украины / В. О. Гусев; Нац. академия державного управления при Президентові України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.academy.gov.ua/ej/ej7/doc_pdf/gusev.pdf. – Назва з екрану.

25. Заречнев А. М. Кластерний підхід в інноваційній стратегії розвитку вугільної галузі України / А. М. Заречнев, В. О. Ланговой, Г. В. Обоянцева // Економічний вісник Донбасу. – 2012. – № 3 (29). – С. 15-18.
26. Марковский И. О. Кластеризация инновационной активности країн-членів ЄС / И. О. Марковский // Економічний часопис – XXI. – 2011. – № 11-12. – С. 16-19.

Драчук Ю. З.

Трушкина Н. В.

Институт экономики промышленности

Национальной академии наук Украины

СОВЕРШЕНСТВОВАНИЕ ИНСТИТУЦИОНАЛЬНЫХ ОСНОВ ГОСУДАРСТВЕННОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ МОДЕРНИЗАЦИИ ПРОМЫШЛЕННОГО ПРОИЗВОДСТВА

Резюме

Определены направления совершенствования институциональных основ государственного регулирования модернизации промышленного производства в контексте структурных преобразований.

Ключевые слова: модернизация, промышленное производство, государственное регулирование, институциональные основы.

Drachuk Yu. Z.

Trushkina N. V.

Institute of Industrial Economics of NAS of Ukraine

ON THE IMPROVEMENT OF INSTITUTIONAL FRAMEWORK FOR THE GOVERNMENT REGULATION OF THE INDUSTRIAL PRODUCTION MODERNIZATION

Summary

The ways to improve the institutional framework for the government regulation of the industrial production modernization are identified in the context of structural transformations.

Key words: modernization, industrial production, government regulation, institutional framework.